

*Koncert na flet i orkiestrę* Krzysztofa Olczaka powstał w 2014 roku w ramach Programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Kolekcje” – priorytet „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca, i jest dedykowany gdańskiej flecistce Dorocie Pawlus (został przez nią wykonany 8 listopada 2014 roku). Solistą w wykonaniu prezentowanym na płycie jest Łukasz Długosz, flecista o renomie międzynarodowej, który ukazał to dzieło w kolejnej odsłonie, w bardzo przekonującej, błyskotliwej interpretacji. A utwór napisany został ze znanstwem tradycyjnych i awangardowych środków techniki fletowej, ponadto także współczesnych oczekiwań solisty wobec gatunku koncertu. Kompozytor – sam będący doświadczonym instrumentalistą (akordeonistą) – finezyjnie żongluje efektywnymi elementami techniki popisowej (m.in. *glissando*, *frullato*, *slap tongue*, *airblowingsound*, także wokalizacja podczas gry), optymalizując dozowanie trudnych technicznie elementów w ramach formy klarownie ukształtowanej i materiałowo zintegrowanej (pomysłem meliczno-rytmicznym opartym na repetycji). Solista operuje rozległą skalą i jakościami brzmieniowymi trzech odmian fletu poprzecznego – oprócz fletu tzw. wielkiego koncertowego, także jego odmiany altowej oraz fletu *piccolo*, a samo dysponowanie przez solistę trzema instrumentami i ich zmiany w toku utworu stanowią dodatkowy walor sceniczny podczas wykonania koncertowego. Plastyczność segmentowej narracji podkreślona jest agogiką i kalejdoskopowo zmienną ekspresją, precyzyjnie dookreśloną w partyturze. Zwykle flet dialoguje z solowo traktowanymi instrumentami lub grupami instrumentów, często w kunsztownych brzmieniowo i rytmicznie zestawieniach (jak np. w kapitalnym duecie z *templeblocks*). Utwór epatuje bogactwem brzmień instrumentalnych, ze smakiem wzbogaconych o szумы i dźwięki perkusyjne, w tym np. tam-tamu czy zaskakujących stylistycznie interwencji hi-hatu. Elementy techniki sonorystycznej rezonują tu z klasyczną techniką koncertującą w duchu twórczej swobody w konstruowaniu i postmodernistycznym dekonstruowaniu dyskursu muzycznego.

Renata Skupin